

Omrin

Gammele kistekroade, rattelje
oer grind, âlde tûken en
myn drôve siele

‘t útstrutsen smoelwurk
fan de drager en
it geknars fan
tsjel op stien, op stien
makket my hellich

ferline jier
doe laken wy
ieten wy
tegearre

no,
rin ik
mei in hiele kloft
nei't plak wêr't ik
dy nea wer sjoch
de dea wer sjoch
en do?
do witst fan neat fansels

(mindert de wit)